

дение, а ето кое е за чудо: че тѣ като два брата единокровни си приличатъ.

„Ти са лжкешъ, Балакиревъ, — казалъ господаря; може ли да бѣде да има нѣкое сходство готвача съ колелото!“

„Има дядушка, и то е най-голѣмото.“

„Че какво е?“

Едното и другото прилично е по честичко да ся смажатъ, ако ли не, тѣ ще заскрипятъ, тѣй щото Боже опази.

Мнозина се засмѣли, а на тѣзи било не до смѣхъ.

Балакиревъ и князь Ромадоновский.

Князь Ромадоновски принадлежалъ къмъ числото на тези велможи, които са служили още при царя Алексея Михайловича. Петръ Великий особно го любилъ него, за правата му душа, за любовта на отечеството си и за вѣрността му къмъ престола. Тѣзи любовъ заставлявала царя да показва къмъ княза Ромадоновский снисходителность, даже и при слабоститѣ му и когото царя всѣкога наричалъ Кесарь. Ромадоновский като бояринъ, принадлежавшии на старитѣ фамилии, обичалъ точность до такава степенъ, щото запретявалъ на всичкитѣ, да не влизатъ въ широкитѣ му дворѣ съ шапки (на главата си); а простия народъ съ шапка не смѣялъ да замине и край кѣщата му. Саминъ гос-